Súd:	Krajský súd Nitra
Spisová značka:	5Co/51/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6121571319
Dátum vydania rozhodnutia:	14. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Boris Minks
ECLI:	ECLI:SK:KSNR:2024:6121571319.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Olivera Kolenčíka a JUDr. Mareka Olekšáka, v spore žalobcu: Správa zariadení sociálnych služieb Nitra, so sídlom Janského 7, Nitra, IČO: 37 966 456, zastúpený: Petruška & partners s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Kupecká 18, Nitra, IČO: 47 254 882, proti žalovanému: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XX, C., zastúpený: JUDr. Štefan Detvai, advokát, Advokátska kancelária Detvai Ludik Maly, Cukrová 14, Bratislava, o zaplatenie 6 052,26 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 23. februára 2023, č. k. 9C/73/2022-103, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovanému voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Nitra) rozsudkom zo dňa 23. februára 2023, č. k. 9C/73/2022-103, pri právnom posúdení podľa ust. § 41 ods. 1, 2, § 72 ods. 1, 2, § 73 ods. 6, 7, 9 až 14, § 74 ods. 1, 12 zák. č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách (ďalej len „Zákon o sociálnych službách“), § 36, ods. 1, 2, § 101, § 563 zák. č. 46/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), žalobu žalobcu ohľadom zaplatenia sumy 6 052,26 eura s príslušenstvom voči žalovanému ako nedôvodnú zamietol (výrok I.). Druhým výrokom priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške.

2. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, tak prvoinštančný súd uviedol, že návrhom na vydanie platobného rozkazu, doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6 052,26 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6 052,26 eur od 04. 10. 2019 do zaplatenia a k náhrade trov konania. Upomínací súd vydal dňa 29. 12. 2021 platobný rozkaz sp. zn. 11Up/1956/2021, ktorým zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6 052,26 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 04. 10. 2019 do zaplatenia a k náhrade trov konania. Voči platobnému rozkazu podal odporca včas odôvodnený odpor a v súlade s § 10 ods. 3 zák. č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní bol spis postúpený na ďalšie konanie miestne príslušnému súdu.

3. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok voči žalovanému na zaplatenie sumy 6 052,26 eur. Táto suma predstavuje súčet žalovaným neuhradených platieb za poskytnuté sociálne služby od 01. 05. 2009 do 30. 10. 2015. Ide o mesačné platby, ktoré žalovaný ako osoba odkázaná na sociálnu službu - opatrovateľskú službu terénnu, na základe rozhodnutia primátora mesta Nitra č. j. 450 32/09, 1917/09/ÚSÚ zo dňa 26. 02. 2009, nebol podľa § 73 ods. 12 Zákona o sociálnych službách povinný platiť. Táto povinnosť prechádza na zaopatrené plnoleté deti a rodičov a pokiaľ takéto osoby nie sú, tak sa stáva pohľadávkou

poskytovateľa, ktorá s poukazom na § 73 ods. 12 Zákona o sociálnych službách v znení platnom do 31. 12. 2017 mohla byť uplatnená najneskôr v dedičskom konaní. V tomto zmysle bola formulovaná aj Zmluva č. 281/09 o poskytovaní sociálnej služby, vrátane jej dodatkov č. 1 až 13. V poslednom dodatku č. 14 došlo k zmene čl. VII., podľa ktorého prijímateľovi služieb nebola určená ani časť úhrady za poskytnuté služby a vo vzťahu k sume prenajímateľom nezaplatenej úhrady za poskytnuté sociálne služby vyčíslenej na 172,50 eur bolo dojednané, že bude uhradená na základe samostatnej zmluvy o platení úhrady za sociálnu službu uzatvorenej medzi poskytovateľom a osobou podľa § 73 ods. 11 alebo 12 a 13.

4. Ďalej uviedol, že z ustanovenia § 73 ods. 11 až 13 Zákona o sociálnych službách, v platnom znení, vyplýva, že ak prijímateľ nemá príjem alebo jeho príjem nepostačuje na platenie úhrady za sociálnu službu, môže túto úhradu zaplatiť aj iná osoba, s ktorou poskytovateľ služby môže uzavrieť zmluvu o platení úhrady za sociálnu službu. Môže ísť aj o inú osobu ako osoby uvedené v § 73 ods. 12, t. j. zaopatrené plnoleté deti a rodičia, na ktorých, za splnenia zákonných podmienok, táto povinnosť prechádza. V danom prípade ale žalovaný nemá deti, ani rodičov a nedošlo ani k uzatvoreniu Zmluvy o platení úhrady za sociálnu službu s inou osobou. S poukazom na § 73 ods. 14 Zákona o sociálnych službách, v tomto prípade, t. j. že prijímateľ služby nie je povinný platiť úhradu za služby alebo jej časť a nezaplatenú úhradu nezaplatia ani zaopatrené plnoleté deti, resp. rodičia, keďže neexistujú, alebo iná osoba, ktorá by sa na úhradu zaviazala, stáva sa nezaplatená úhrada pohľadávkou poskytovateľa sociálnej služby voči prijímateľovi sociálnej služby. Podľa § 73 ods. 12 Zákona o sociálnych službách, v znení platnom do 31. 12. 2017, nezaplatená úhrada za sociálnu službu alebo jej časť je pohľadávkou poskytovateľa sociálnej služby, ktorá sa uplatňuje v konaní o dedičstve. Od 01. 01. 2018 došlo k zmene ustanovenia § 73 Zákona o sociálnych službách, v ktorom v ods. 14 v druhej vete je upravené, že uplatnenie nároku poskytovateľa sociálnej služby na pohľadávku podľa prvej vety nemá právne účinky, ak povinná osoba nemá v čase, v ktorom poskytovateľ sociálnej služby tento nárok uplatnil, príjem alebo majetok, z ktorého možno po použití odsekov 1 až 9 a § 72 a § 72a uspokojiť nárok poskytovateľa sociálnej služby, a to aj z časti; to platí aj na pohľadávku, ktorá trvá po zániku právneho vzťahu pri poskytovaní sociálnej služby, z ktorého táto pohľadávka vznikla.

5. Súd prvej inštancie poukázal na aktuálne znenie ustanovenia § 73 ods. 14 Zákona o sociálnych službách, z ktorého vyplýva, že uplatnenie nároku poskytovateľa služieb voči povinnej osobe na vzniknutú pohľadávku, a to aj po zániku zmluvného vzťahu, nemá právne účinky, ak povinná osoba nemá príjem alebo majetok, z ktorého možno uspokojiť nárok poskytovateľa sociálnej služby. Opačne povedané, poskytovateľ sociálnej služby by sa účinne mohol domáhať svojej pohľadávky iba v tom prípade, že by povinná osoba mala príjem alebo majetok, z ktorého by bolo možné túto pohľadávku uspokojiť. Z formulácie tohto ustanovenia je zrejmé, že neuhradené platby za poskytnuté služby predstavujú pohľadávku žalobcu, ktorú môže účinne uplatniť voči povinnej osobe iba pri zmenených príjmových a majetkových pomeroch dlžníka, ktoré umožňujú splatnosť pohľadávky. V tomto prípade doba splatnosti nezaplatenej úhrady za sociálne služby, ktorú prijímateľ služby nebol povinný platiť z dôvodu ochrany pred platením úhrady neprimeranej jeho príjmovým, majetkovým a rodinným pomerom, nebola medzi zmluvnými stranami dohodnutá. Zmluvný záväzok sa preto stáva splatným až po splnení odkladacej podmienky a to, že vzniknú také zmeny v príjme a použiteľnom majetku dlžníka, ktoré umožnia zaplatenie vzniknutého dlhu, resp. jeho platenie v splátkach. Ak veriteľ preukázateľne zistí, že došlo k zmene príjmových a majetkových pomerov na strane dlžníka, ktoré umožňujú vymáhanie nezaplatenej pohľadávky, je povinný vyzvať povinnú osobu na úhradu dlhu, ktorým okamihom začne plynúť premlčacia lehota.

6. V prejednávanej veci žalobca podal žalobu voči prijímateľovi sociálnej služby, ktorého považuje za povinnú osobu, napriek tomu, že nezisťoval a v konaní ani nepreukázal, že by tento mal príjem alebo majetok, z ktorého by bolo možné jeho pohľadávku uspokojiť, teda že došlo k takej zmene pomerov na jeho strane, ktorá by mu umožňovala uhradiť pohľadávku žalobcu. Žalovaný pritom na písomnú výzvu žalobcu pred podaním žaloby zo dňa 20. 08. 2021 oznámil, že u neho nedošlo k zlepšeniu príjmov a majetkových pomerov, nevlastní žiadny hnuteľný a nehnuteľný majetok a jeho jediný príjem je starobný dôchodok. Z rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 02. 12. 2021 mal súd za preukázané, že žalovaný od 01. 01. 2022 poberá starobný dôchodok vo výške 377,60 eur a 16,60 eur zvýšenie pre bezvládnosť. Žalobcovi, ktorý poskytoval žalovanému sociálne služby od roku 2009 muselo byť zrejmé, v akom zdravotnom stave sa žalovaný nachádza, že ide o osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, v nepriaznivej sociálnej situácii. Skutočnosť, že žalovaný po celú dobu zmluvného vzťahu

nebol schopný platiť úhradu za sociálne služby vyplýva zo Zmluvy o poskytovaní sociálnej služby, ako aj z jej 14-tich dodatkov, pričom v poslednom dodatku č. 14 zo dňa 01. 03. 2018 nebola žalovanému uložená povinnosť platiť úhradu za poskytnuté služby už ani čiastočne. V Dohode o ukončení zmluvy o poskytovaní sociálnej služby, ktorú uzatvoril žalobca so žalovaným dňa 03. 10. 2019, sám žalobca konštatuje, že prijímateľovi služby nevznikla povinnosť úhrady za sociálnu službu vo výške 6 052,26 eur a bolo medzi nimi dohodnuté, že žalovaný v prípade zlepšenia príjmových a majetkových pomerov bude poskytovateľa (žalobcu) bezodkladne kontaktovať za účelom uzatvorenia Dohody o splátkovom kalendári ohľadne úhrady vyčíslenej pohľadávky. K uzatvoreniu Dohody o splátkovom kalendári doposiaľ nedošlo práve preto, že žalovaný žiadnu pozitívnu zmenu pomerov na svojej strane žalobcovi neoznámil, pretože nenastala. Čo sa týka zdravotného stavu žalovaného je zrejmé, že nemožno očakávať takú zmenu, ktorá by viedla k získaniu zárobkovej schopnosti žalovaného, ostatné zmeny, resp. možnosti nadobudnutia majetku (napr. dedenie, dar) sú menej pravdepodobné, ale z dôvodu trvania záväzkového vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom na základe existujúcej pohľadávky žalobcu je na mieste, aby veriteľ v rámci zisťovania splatnosti svojej pohľadávky žiadal od dlžníka doklady o jeho príjmových, majetkových a rodinných pomeroch a tieto podľa potreby vyhodnocoval a v závislosti od toho zvolil ďalší postup.

7. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobcu, uplatnený bez toho, aby bolo preukázané, že nastala splatnosť jeho pohľadávky, t. j., že došlo na strane žalovaného k takej zmene príjmových, majetkových a rodinných pomerov, ktoré mu umožňujú zaplatiť dlh, je neopodstatnený, a preto žalobu v plnom rozsahu zamietol.

8. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa pomeru úspechu strany konania vo veci. Nakoľko žalobu súd zamietol, úspech vo veci mal žalovaný, a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

9. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie, prípadne rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. V podanom odvolaní poukázal na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Dôvodil, že na jeho výzvu zo dňa 11. 09. 2019 žalovaný nereagoval, pričom na druhú žiadosť žalobcu zo dňa 12. 08. 2021 k úhrade dlžnej sumy žalovaný uviedol, že pohľadávku považuje za premlčanú. Je názoru, že celkom objektívne preto nie je možné očakávať zdokumentovanie príjmu a majetkových pomerov od žalovaného, ktorý svoj dlh považuje a označuje za premlčaný. Žalobca ďalej uviedol, že nemá žiadne zákonné oprávnenia a kompetencie ako si preveriť, alebo adekvátne skúmať majetkové pomery bývalých prijímateľov sociálnej služby. Takéto oprávnenie nevyplýva zo žiadneho zákona, a preto má žalobca za to, že takýto záver súdu, ktorý takouto povinnosťou zaväzuje žalobcu je nesprávny, právne neudržateľný a nemá oporu v žiadnom zákone. Žalobca je v tomto prípade odkázaný len na súčinnosť žalovaného, resp. na jeho tvrdenia.

10. Žalobca v ďalšom namieta názor súdu prvej inštancie, že pohľadávka sa stáva splatnou až zmenou príjmov/majetkových pomerov na strane žalovaného, ktoré musí žalobca preukázať. Pri takomto právnom závere sa ocitne žalobca v právne nevyriešiteľnej situácii a najmä v značnej neistote, pretože nemá objektívne možnosť si zistiť čas začatia plynutia premlčacej doby, čo by bolo v rozpore so samotnou právnou teóriou premlčania. Nastala by teda situácie, že práve žalovaný by bol kompetentný rozhodovať o tom, či a v akej výške sa stáva pohľadávka splatnou. Toto sa môže stať či už pri menej významnej zmene pomerov, ale aj pri viac významnej, napr. pri zdedení alebo darovaní majetku, čo objektívne žalobca nemá ako objektívne zistiť. Ako príklad žalobca uviedol valorizáciu dôchodkov, čo sa týka aj žalovaného, pričom ten nikdy sám a dobrovoľne nezdokladoval ani takéto zmeny žalobcovi. Zmeny v príjmoch si žalovaný vyhodnocoval sám a svojvoľne. Vo vzťahu k premlčaniu poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 156/2008.

11. V neposlednom rade má žalobca zato, že úlohou súdu nebolo skúmať možnosť žalovaného plniť si svoje záväzky, resp. jeho platobnú schopnosť. Aktuálna platobná neschopnosť žalovaného nemôže byť dôvodom na nepriznanie pohľadávky žalobcovi. Potencionálnu povinnosť v akej výške je možné samotnú pohľadávku plniť by mal exekútor v exekučnom konaní v prípade, ak by neprišlo k dobrovoľnému splneniu zo strany žalovaného. Práve exekútor by bol osobou oprávnenou a povinnou skúmať príjmy a majetkové pomery žalovaného ako povinného a prihliadnuť aj na druh pohľadávky pri jej vymáhaní.

12. Záverom poukázal na skutočnosť, že hoci sa jedná o vzťahy upravené Zákonom o sociálnych službách, kde na jednej strane vystupuje zväčša značne zdravotne znevýhodnená osoba (prijímateľ sociálnej služby) a na druhej strane zväčša verejný poskytovateľ sociálnej služby (t. j. inštitúcia, ktorej zriaďovateľom je zväčša obec, mesto prípadne vyšší územný celok), preto by mohlo prísť k záveru, že v konečnom zúčtovaní je sociálnou úlohou štátu vyrovnať takúto pohľadávku poskytovateľovi sociálnej služby – pretože v prípade, ak je žalobca príspevková organizácia, nemôže vykazovať stratu a túto stratu mu kompenzuje zriaďovateľ – zväčša obec, alebo VÚC. Avšak ani takýto pohľad nie je právne udržateľný z dôvodu, že zákon o sociálnych službách sa vzťahuje aj na tzv. neverejného poskytovateľa sociálnych služieb (viď. § 3 ods. 3 Zákona o sociálnych službách), pričom pri tomto neverejnom poskytovateľovi ide v zásade o klasickú formu podnikania. Zákon o sociálnych službách však priznáva rovnaké postavenie, práva aj povinnosti verejnému aj neverejnému poskytovateľovi sociálnych služieb. Preto závery súdu prvej inštancie, ktorými by zaviazal poskytovateľa sociálnych služieb k povinnosti zisťovať si príjmové/majetkové pomery na strane bývalého prijímateľa sociálnych služieb, hoci mu takúto povinnosť a ani oprávnenie samotný zákon neumožňuje (t. j. priznal by mu povinnosti nad rámec zákonných možností a oprávnení), pričom by poskytovateľ v takomto prípade nemal objektívnu možnosť dozvedieť sa o splatnosti a zároveň začatí plynutia svojej pohľadávky, by celkom jednoznačne prišlo k narušeniu „rovnosti postavenia a rovnosti zbraní“ nad rámec ako to upravuje samotný zákon o sociálnych službách, ale aj Ústava SR – právo vlastniť majetok, právo podnikať a k zjavnému narušeniu právnej istoty žalobcu.

13. Žalovaný podal vyjadrenie k odvolaniu žalobcu. Uviedol, že tvrdenia žalobcu nezodpovedajú vykonaným dôkazom v rámci konania. V liste adresovanom žalobcovi zo dňa 20. 08. 2021 uviedol, že nedošlo k zlepšeniu jeho príjmov ani majetkových pomerov. Poukázal na skutočnosť, že žalobcovi musel každý rok preukazovať odôvodnenosť poskytovania sociálnej služby a bolo jednoznačne zrejmé, že jeho zdravotný stav sa nezlepšuje, ale práve naopak. Rovnako musel preukázať svoje majetkové pomery, teda, že je úplne nemajetný a jeho jediným príjmom sú sociálne dávky. Žalobca mal k dispozícii rozhodnutia Sociálnej poisťovne o dávkach zo Sociálnej poisťovne. Po ukončení zmluvy o poskytovaní sociálnej služby dňa 03. 10. 2019 žalobca nikdy nežiadal od žalovaného preukázanie jeho majetkových pomerov. Žalovaný uviedol, že v prípade, ak by žalobca vyzval žalovaného na preukázanie majetkových pomerov, okamžite by predložil všetky ním požadované doklady. Z uvedeného preto nemôže žalobca tvrdiť, že nemá možnosť si preveriť žalovaného majetkové pomery. Na každú výzvu žalobcu reagoval, jeho majetkové pomery sa nezmenili tak zásadne, že by to odôvodňovalo uplatnenie nároku poskytovateľa sociálnej služby na pohľadávku. S poukázaním na znenie ust. § 73 ods. 14 Zákona o sociálnych službách uviedol, že predmetná pohľadávka žalobcu voči žalovanému, vzhľadom na jeho majetkové pomery, nie je splatná. Splatnosť pohľadávky by nastala až v prípade, ak by to žalovanému umožnili jeho majetkové pomery, čo sa nestalo a z tohto dôvodu je uplatnenie predmetného nároku na súde predčasné. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a žalovanému priznať náhradu trov odvolacieho konania.

14. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané oprávnenou osobou v rámci zákonnej lehoty pre podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Odvolací súd viazaný svojou zákonnou povinnosťou skúmania, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných vád tak ako je uvedené v ust. § 389 ods. 1 CSP dospel k tomu záveru, že napadnutý rozsudok ani jednou z procesných vád v tomto ustanovení zakotvenom netrpí, a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny potvrdil.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 73 ods. 6 zák. č. 448/2008 Z. z., o sociálnych službách v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy, prijímateľ sociálnej služby nie je povinný platiť úhradu za sociálnu, ak jeho príjem je nižší alebo sa rovná sume ustanovenej v odsekoch 1 až 5, a to v závislosti od druhu a formy sociálnej služby, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 74 ods. 12 zák. č. 448/2008 Z. z., ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na určenie úhrady za sociálnu službu podľa § 73, poskytovateľ sociálnej služby a prijímateľ sociálnej služby sú povinní uzatvoriť dodatok k zmluve o poskytovaní sociálnej služby

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

16. Súd prvej inštancie v súvislosti s rozhodovaním o uplatnenom žalobnom nároku žalobcu v rozsahu zodpovedajúcom obsahu ust. § 185 a § 186 zistil vo veci skutkový stav, ktorý aj následne správne posúdil podľa ním odcitovaných ustanovení špeciálneho právneho predpisu (zák. č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách v znení v čase uzatvorenia zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb) bližšie špecifikovaných v rámci bodov 15. až 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku, a taktiež aj podľa ustanovení všeobecného hmotnoprávneho predpisu (OZ) odcitovaných v bodoch 31. až 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o celkový proces získania a nasledujúceho vyhodnotenia dôkazov prvoinštančným súdom, tak tento je potrebné kvalifikovať za plne súladný s obsahom ust. § 191 ods. 1 CSP, čo znamená, že v súdnom spise sa nachádzajúce dôkazy (listinné a výsluchy strán sporu) boli vyhodnotené jednotlivo a zároveň aj vo vzájomnej súvislosti, s prihliadnutím na všetko vyšlé počas tohto sporu najavo. Pri akceptovaní vyššie uvedeného odvolací súd zastáva ten záver, že napadnutý rozsudok, čo sa týka odôvodnenia inak vecne správneho – zamietajúceho výroku I., spĺňa všetky zákonom stanovené kritériá (§ 220 ods. 1 až 4 CSP) k tomu, aby mohlo byť konštatované, že takéto odôvodnenie je presvedčivé.

17. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 387 ods. 1 CSP je potrebné uviesť, že odvolací súd sa plne stotožňuje s rozsahom a predovšetkým obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktoré v ďalšom odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Ako vecne správny, s poukazom na ust. § 387 ods. 1, 2 CSP bolo potrebné potvrdiť aj súvisiaci výrok II. pojednávajúci o náhrade trov prvoinštančného konania. Súd prvej inštancie akceptujúc závery rezultujúce z ním vykonaného dokazovania dôvodne považoval žalobcom uplatnený nárok voči žalovanému týkajúci sa zaplatenia sumy 6 052,26 eura s príslušenstvom za nepreukázaný a tým nedôvodný, pretože v danom spore žalobca neuniesol dôkazné bremeno v tom smere, že na strane žalovaného došlo k takej zmene jeho príjmových, majetkových a rodinných pomerov, spôsobilých vyvolať splatnosť žalovanej pohľadávky vo výške 6 052,26 eura.

18. V súvislosti so zamietnutím podanej žaloby ako nedôvodnej, konajúci súd správne poukázal na nezmenené majetkové pomery žalovaného ako aj jeho nezmenený zdravotný stav v pozitívnom smere, a to v porovnaní s obdobím, kedy došlo medzi stranami sporu k zatvoreniu Zmluvy č. 281/09 o poskytovaní sociálnych služieb (27. 04. 2009). Skutočnosť ohľadom nezmeneného a stále trvajúceho negatívneho zdravotného stavu žalovaného ako aj jeho nezmenené nepriaznivé finančné pomery vyplývajú aj z doposiaľ realizovaných 14-ich dodatkov základnej zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb, reagujúcich práve na zjavne nepriaznivé pomery žalovaného v týchto dvoch načrtnutých oblastiach (zdravotná a finančná).

19. Na margo uzatvorenej Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 03. 10. 2019 odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie vzhľadom na jej obsah, v zmysle ktorého žalobca konštatuje, že žalovanému ako prijímateľovi sociálnej služby vzhľadom na jeho nepriaznivé majetkové a sociálne pomery nevznikla povinnosť úhrady za poskytnutú sociálnu službu vo výške 6 052,26 eura, ibaže by na strane žalovaného došlo k pozitívnej zmene načrtnutých pomerov, tak žalovaný je povinný bezodkladne kontaktovať žalobcu za účelom uzatvorenia dohody o splátkovom kalendári, prvoinštančný súd správne uviedol, že nenastala tá zmena pomerov, ktorú v žalobe a v priebehu celého konania tvrdí žalobca, a od ktorej odôvodňuje splatnosť a tým zároveň aj opodstatnenosť žalovanej

pohľadávky 6 052,26 eura spolu s príslušenstvom. K takto zaujatému právnemu záveru, v dôsledku ktorého došlo k zamietnutiu podanej žaloby ako nedôvodnej, s ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd, súd prvej inštancie opodstatnene poznamenal, že súčasný zdravotný stav žalovaného nedáva tomuto perspektívu získania zamestnania a tým aj zároveň perspektívu zlepšenia jeho majetkových a príjmových pomerov. Taktiež nie je predpoklad u žalovaného na zlepšenie jeho majetkových pomerov v dôsledku získania dedičstva, resp. daru. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu prezentovanej v ním podanom odvolaní v tom smere, že zákon o sociálnych službách žalobcovi neukladá žiadne oprávnenie a ani povinnosť ohľadom zisťovania príjmových a majetkových pomerov na strane žalovaného ako prijímateľa výhod sociálnej služby, je potrebné uviesť, že takto uplatnenú argumentáciu, resp. odvolaciu námietku je potrebné považovať za nedôvodnú, pretože žalovaný musel každý rok, t. j. pravidelne na základe požiadavky žalobcu preukazovať svoje majetkové, resp. zárobkové pomery, ktorú povinnosť si v naznačenom smere aj riadne plnil. Po ukončení platnosti zmluvy o poskytovaní sociálnej služby dňa 03. 10. 2019 žalobca žalovaného nepožiadal o predloženie predmetných dokladov ohľadom preukázania majetkových a zárobkových pomerov žalovaného, pričom do uvedenej doby si túto povinnosť voči žalobcovi, avšak na základe jeho požiadania žalovaný vždy splnil.

20. V kontexte uvedeného odvolací súd majúc podané odvolanie žalobcu za nedôvodné, napadnutý rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 23. 02. 2023 č. k. 9C/73/2022-103, ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP s tým, že nárok na ich náhradu v plnej výške priznal úspešnému žalovanému v tomto konaní voči neúspešnému žalobcovi. O výške tohto nároku rozhodne súdny úradník na súde prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

22. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, vakom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c)dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods. 2 CSP).